

udsteder en masse løfter, og at de så bagefter viser sig ikke at kunne holde.

F.eks. lovede man jo også dengang, at miljøgarantien kunne bruges på nye sager og på ny viden. Det løfte gav man frejdigt i 1986. Men det kunne naturligvis ikke holde, for det blev underkendt af Kommissionen og Domstolen. Og nu kommer man så med det igen.

Men er det ikke korrekt, at det virkelige nye, som er indført, er bestemmelsen om, at man kun må bruge miljøgarantien på grundlag af et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat? Hvis vi vil forbyde en vækstfremmer her i Danmark, skal vi altså bevise, at den er mere skadelig i Danmark, end den f.eks. er i Tyskland, og det gør det jo håbløst at komme igennem med en dansk undtagelse over for Europa-Kommissionen.

Så jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen, om det ikke fra et demokratisk synspunkt er rimeligt at få afklaret fortolkningstvivlen, inden vi stemmer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Der er langt mere afklaring i den nye miljøgaranti, end der er af den gamle. Alene i den måde, den er beskrevet på i Amsterdamtraktaten, er der en meget, meget større afklaring end det, der er i den gamle miljøgaranti, bl.a. det med de 6 måneder.

Og når hr. Keld Albrechtsen siger, at det er nyt, at for at man skal kunne benytte miljøgarantien, skal problemet være specifikt for det enkelte land, er det ganske enkelt forkert, for sådan er det allerede i dag. Det er jo det, som Domstolen har slået fast er et nødvendigt krav, før man kan benytte miljøgarantien, så det er simpelt hen ikke korrekt. Og hr. Keld Albrechtsen må finde på noget bedre, hvis han vil fortsætte med at påstå, at den nye miljøgaranti er ringere end den gamle.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen, om den formulering, at man kun skal kunne bruge miljøgarantien på grund af et problem, der er specifikt i den pågældende medlemsstat, både indgår i Maastrichttraktaten og i EF-pakken, og om hr. Uffe Ellemann-Jensen, dengang han gav løfte om, at vi frit kan bruge miljøgarantien også i nye sager, faktisk vidste, at det allerede stod i disse traktater.

Det er dog en stærk påstand, for i så tilfælde har hr. Uffe Ellemann-Jensen jo bevidst ført Folketinget bag lyset både i 1986 og i 1992. Men det kan da godt være, at han har, for det vil jo være konsekvensen af fru Charlotte Antonsens påstand.

Formanden:

Fru Charlotte Antonsen og derefter hr. Niels Jørgen Langkilde som ordfører.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det var med den gamle traktat, som det er med den nye: Det er i sidste instans EF-Domstolen, der fortolker det. Det er jo også derfor, hr. Keld Albrechtsen hverken kan få regeringen eller Kommissionen til at give nagelfaste fortolkninger af den nye traktat.

Det, man gør fra politisk side, er, at man laver en lovgivning og en traktat, hvori man skriver det, man mener bør være gældende, og derefter er det op til domstolen at afgøre, hvordan det nu skal fortolkes helt konkret.

Og jeg er fuldstændig enig med hr. Ove Fich i, at hvis det så efterfølgende viser sig, at det, politikerne har villet, er noget andet end det, EF-Domstolen mener er konsekvensen af traktatændringerne, må vi lave traktaten om igen.

Men det er altså sådan i et retssamfund, at det er domstolen og ikke diverse politikere, der afgør, hvordan en lov skal fortolkes, og sådan er det både i EU og i Danmark.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke ministrene for nogle udmærkede besvarelser, som dækker mange af de synspunkter, der også er i Det Konservative Folkeparti.

Grundlæggende er Det Konservative Folkeparti jo tilhænger af den Amsterdamtraktat, som nu ligger på bordet, op det er vi af mange grunde, men en af de væsentlige grunde i vores argumentation er selvfølgelig de fornemme resultater, der er nået på miljøområdet.

Min personlige vurdering var, at regeringen ikke kunne nå så langt, som den rent faktisk er kommet, og det vil jeg godt kvittere med et tillykke med ved denne lejlighed, hvor vi diskuterer miljøet og EU.

Perspektivet i konservativ miljøpolitik er gledet mere og mere over til at blive internationalt. Der var jo engang, hvor vi troede, at vi kunne løse vore egne miljøproblemer ved at gøre